

Zitting 1979–1980

16 046

Instelling van een raad voor het emancipatiebeleid (Wet op de Emancipatieraad)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Inleiding

Op 14 december 1974 werd door de toenmalige minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk de Nationale Adviescommissie Emancipatie ingesteld (Stcrt. 1974, 243). Reeds kort na haar oprichting besloot de commissie voortaan in de praktijk onder de naam Emancipatiecommissie, vaak afgekort tot EK, door het leven te gaan. De instelling van de Emancipatiecommissie droeg een voorlopig karakter: zij werd voor vijf jaren ingesteld en kreeg tevens onder meer tot taak voorstellen te doen voor een meer definitieve structuur van advisering aan de Regering over het emancipatiebeleid.

Met haar «Advies Emancipatieraad» van 7 mei 1979 heeft de Emancipatiecommissie aan die opdracht voldaan. Dit advies heeft in belangrijke mate als leidraad gediend bij het opstellen van het wetsontwerp. Voor wat betreft de structuur is aansluiting gezocht bij de Wet op de raad voor het jeugdbeleid (Stb. 1979, 524), waaromtrent tussen parlement en Regering kortgeleden uitvoerig van gedachten is gewisseld.

Toen in 1974 de Emancipatiecommissie werd ingesteld was er van een samenhangend overheidsbeleid met betrekking tot de emancipatie van de vrouw nog geen sprake, terwijl in het geheel nog geen zicht bestond op de gevolgen die een dergelijk beleid zou hebben voor de positie van de man en voor de samenleving als geheel. Door haar adviezen, waarvan de «Aanzet tot een vijfjarenplan» wel in de eerste plaats mag worden genoemd, heeft de EK een grote invloed gehad op het denken binnen de overheid over het emancipatiebeleid, waardoor het op gang komen van structuren op dit terrein is gestimuleerd. Er is thans een staatssecretaris speciaal belast met de coördinatie van het emancipatiebeleid en er is op het Ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk een directie ingesteld ter ondersteuning van het beleid van de staatssecretaris, terwijl de Interdepartementale Coördinatiecommissie Emancipatiebeleid (ICE) de interdepartementale samenwerking bevordert.

In de afgelopen jaren heeft de Emancipatiecommissie van een weldoordachte en slagvaardige advisering blijk gegeven. Gesteld mag worden, dat van het merendeel van de adviezen van de Emancipatiecommissie een herkenbare invloed op het regeringsbeleid is uitgegaan. Ook het aantal adviezen, op vaak zeer uiteenlopende terreinen uitgebracht, verdient grote waardering. Van de uitgebrachte adviezen wordt door de Emancipatiecommissie zelf melding gemaakt in haar brochure «Overzicht EK-adviezen» en in de EK-signalen.

Op 14 december jl. eindigde de termijn waarvoor de Emancipatiekommissie was ingesteld. Ten einde geen hiaat in de advisering te doen ontstaan, is de werkingsduur van de instellingsbeschikking van de Emancipatiekommissie tijdelijk verlengd.

Wenselijkheid adviesorgaan

Naar aanleiding van het Advies Emancipatieraad heeft de Regering zich uiteraard de vraag gesteld of verdere advisering op dit terrein nog noodzakelijk is. Onder meer op grond van Rapport nr. 12 van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid, getiteld «Externe adviesorganen van de centrale overheid», waarin een zekere bezorgdheid over het groeiend aantal adviesorganen van de centrale overheid naar voren komt, rijst de vraag of de wenselijkheid van een emancipatie-adviescollege opweegt tegen mogelijk minder gewenste effecten op de werkbaarheid van het openbaar bestuur. Geconstateerd moet worden, dat uit het bestaan van andere, op de wet gebaseerde, adviesorganen in sommige gevallen reeds de verplichting voortvloeit voor zaken, die mede emancipatiebeleid in zich bergen, deze organen in te schakelen, waardoor het risico van een opeenhoping van gevraagde adviezen kan ontstaan.

Om diverse, hierna te noemen redenen is het gewenst dat tot instelling van een emancipatie-adviescommissie wordt overgegaan.

Een belangrijke factor is, dat het hier gaat om de vorming en beoordeling van een pas recent ontwikkeld respectievelijk uitgebouwd onderdeel van het regeringsbeleid, dat nog geruime tijd in ontwikkeling zal blijven en ook in de toekomst een belangrijk onderdeel van het regeringsbeleid zal blijven uitmaken. Juist deze factor benadrukt het belang van de instelling van een permanent college van advies. Een dergelijk college kan immers een belangrijke bijdrage leveren aan een verhoging van de kwaliteit van het regeringsbeleid, doordat het de mogelijkheid biedt voornemens van de Regering te toetsen aan het oordeel van deskundigen van buiten het overheidsapparaat. Hierdoor wordt tevens bevorderd, dat het overheidsbeleid langs ambtelijke weg niet eenzijdig tot stand komt, maar dat naast bepaalde ambtelijke voorstellen alternatieven worden geplaatst, welke vervolgens nadrukkelijk bij de besluitvorming dienen te worden afgewogen. Het adviesorgaan is, anders dan de rijksoverheid, bij het opstellen van dergelijke alternatieven minder gebonden deze af te wegen tegen alle andere evenzeer te respecteren belangen welke de overheid behartigt; juist omdat het om «nieuw» beleid gaat, kan dat een voordeel zijn, aangezien in een dergelijke situatie het belang van de emancipatie volledig de aandacht krijgt. Door zijn onafhankelijkheid kan het adviescollege daarbij gemakkelijker contact met maatschappelijke groeperingen onderhouden en daar ontwikkelde ideeën en wensen registreren en bespreken. Hierdoor kan het adviesorgaan tevens als stimulans voor maatschappelijke discussie en meningsvorming fungeren; daarbij zullen de publikatie van adviezen en de activiteiten in het kader van de voorbereiding van de adviezen uiteraard een belangrijke rol spelen.

Vorenstaande factoren zijn ook van belang bij het volgende. De emancipatie heeft niet tevoren in zo'n brede maatschappelijke belangstelling gestaan als in de laatste jaren. Het denken over dit onderwerp is nog steeds in ontwikkeling, hetgeen gepaard gaat met veranderingsprocessen op individueel en groepsniveau en ook op het niveau van de maatschappelijke instituties. Het is, en zal nog geruime tijd blijven: een proces van verandering en groei. Naarmate dit proces voortschrijdt, kan het ook invloed hebben op hetgeen men onder emancipatie verstaat. Gesteld mag worden dat duidelijk is wat de Regering met het emancipatiebeleid beoogt, maar de mogelijkheid bestaat dat, naarmate het proces van verandering en groei is voortgeschreden, de doeleinden van het emancipatiebeleid verder gaan reiken. Voor deze ontwikkeling is het van belang dat een adviesorgaan – en in dit geval van buiten af – medebepalend optreedt bij de verdere invulling van het begrip emancipatie en dat het door regelmatig in de publiciteit te treden en door adviezen uit

te brengen zowel binnen als buiten de overheid een stimulerende functie vervult ten behoeve van het meer en breder aandacht schenken aan de emancipatie. In het licht van vorenstaande argumenten is het duidelijk, dat een en ander slechts mogelijk zal zijn indien het adviesorgaan permanent functioneert en beschikbaar is. Dit leidt er dan ook tevens toe dat het adviescollege in staat zal zijn tijdens de beleidsvoorbereiding tijdig een bijdrage, gebaseerd op een onafhankelijke en deskundige visie, te leveren. Daarnaast kan het adviesorgaan, door het functioneren als voren omschreven, stimuleren dat er aandacht wordt besteed aan het verkennen van nieuwe (deel)terreinen en het ontwikkelen van een lange-termijnbeleid.

Aard en taak van het adviesorgaan

In het vorige hoofdstuk is geconcludeerd tot de wenselijkheid een permanent college van advies in te stellen. In dit daartoe strekkende wetsontwerp wordt voor dat college de naam Emancipatieraad voorgesteld.

De Emancipatieraad zal als belangrijkste functie hebben de Regering over het te vormen of reeds in gang zijnde beleid te adviseren. Hiervoor is reeds duidelijk geworden, dat de Regering behoefte heeft om nu en in de toekomst over emancipatiegerichte adviezen op alle onderdelen van het beleid te kunnen beschikken. Daardoor bestaat van die zijde behoefte aan een college, bestaande uit onafhankelijke personen, die worden benoemd op basis van hun emancipatiedeskundigheid, met daarnaast een zo groot mogelijke spreiding van vakkennis en (beroeps)achtergrond ten aanzien van terreinen van overheidsbeleid, die voor het emancipatiebeleid van belang zijn. De aard van de problematiek, waarover geadviseerd moet worden, brengt met zich mee, dat de Emancipatieraad een college van emancipatiedeskundigen zal moeten zijn, waarbij de leden geen binding (in de zin van «last en ruggespraak») hebben met kringen of organisaties, waarin zij hun emancipatiedeskundigheid hebben ontwikkeld. Dat de leden van de raad onafhankelijk dienen te zijn, sluit overigens niet uit, dat bij de samenstelling wordt gestreefd naar een zo representatief mogelijke spreiding over de geestelijke en maatschappelijke stromingen, zoals die in Nederland aanwezig zijn. Daarnaast dient de raad zorg te dragen dat door organisaties, groepen of personen tot uiting gebrachte opvattingen bij de voorbereiding van zijn adviezen worden betrokken; het wetsontwerp biedt daartoe de mogelijkheid. Het zal in beginsel de taak der commissies van de Emancipatieraad zijn om bij de werkzaamheden en opinievorming te betrekken datgene, wat in brede lagen van de maatschappij leeft; bij voorbeeld door het opnemen in een commissie van personen uit kringen van vrouwenorganisaties, emancipatiegroeperingen en andere in dat opzicht relevante maatschappelijke groeperingen, dan wel van personen, die over ervaring en/of deskundigheid op het door de commissie bestreken terrein beschikken, door hoorzittingen, schriftelijke rondvraag en dergelijke. In het licht van het vorenstaande dient naar mijn mening de regeling hiervan in het huishoudelijk reglement te worden gegeven.

Hoezeer het ook van belang is, dat het veld zoveel mogelijk betrokken wordt bij de gedachtenvorming van de Emancipatieraad, toch moet er desondanks rekening mee worden gehouden, dat aan in dit opzicht levende wensen wel eens niet of nauwelijks zal kunnen worden voldaan, bij voorbeeld indien een adviesvragende minister het uitbrengen van een advies *noodgedwongen aan een krappe tijdslimiet heeft gebonden*. Hierbij is van belang, dat de Emancipatieraad kan beschikken over een ruime informatievoorziening, ook van de kant van de Regering. Dit heeft tot gevolg dat de Emancipatieraad zijn eigen visie beter kan ontwikkelen en verdiepen, hetgeen uiteraard de kwaliteit van de adviezen alleen maar ten goede kan komen en daarmee indirect het te vormen regeringsbeleid. Eerder is reeds gesteld, dat van de kant van de Regering, mede omdat het om de vorming van nieuw beleid gaat, behoefte bestaat aan een kwalitatief hoogstaande toetsing van eigen inzichten en – zo nodig – aan verdere stimulansen voor een beleidsontwikkeling ten behoeve van de emancipatie. Het gaat hierbij

dus zowel om adviezen in een beginstadium, al dan niet ter stimulering van een nog te ontwikkelen beleid, als om adviezen welke in een latere fase van beleidsvoorbereiding worden ingewonnen. Van belang is bij dit laatste, dat een zekerheid wordt geschapen, dat de adviesaanvragen tijdig worden gedaan – dat wil zeggen op een zodanig moment in de beleidsvoorbereiding dat bijsturen op grond van een uitgebracht advies alleszins mogelijk is – alsmede dat over alle belangrijke beleidsvoornemens advies wordt ingewonnen, waardoor de samenhang zowel in advisering als in beleid bevorderd kan worden.

Voor het scheppen van een dergelijke zekerheid is een verplichting voor iedere minister om tijdig adviezen van de raad in te winnen, het meest doelmatig. Artikel 3 van het wetsontwerp voorziet in een dergelijke verplichting. Deze verplichte adviesaanvraag betreft alle belangrijke voornemens, specifiek gericht op de bevordering van emancipatie van vrouwen. Onder «voornemen» is in dit verband te verstaan: concrete maatregelen, welke een minister voornemens is te treffen of te bevorderen, alsook beleidsnota's en discussienota's die beogen een discussie op gang te brengen over de vraag in hoeverre een in zo'n nota uitgestippeld beleid gewenst is en zo ja, welke maatregelen in dat verband te verkiezen zijn.

Voor onderdelen van het regeringsbeleid, die niet specifiek gericht zijn op de bevordering van de emancipatie maar wel raakvlakken hebben met de emancipatie, geldt die verplichting weliswaar niet, maar verwacht mag worden dat daarover vaak wel advies zal worden gevraagd. Daarbij kan een adviesaanvraag zich overigens beperken tot het emancipatiefacet, verbonden aan een meer omvattend beleidsvoornemen, dat zelf niet specifiek op de emancipatie gericht is. Daarnaast brengt artikel 2 nog tot uitdrukking, dat de Emancipatieraad over dergelijke onderdelen ook eigener beweging advies kan uitbrengen om voor het facet van de emancipatie apart aandacht te vragen. Reden dat deze verplichting niet geldt ten aanzien van die onderdelen van beleid, is gelegen in de omstandigheid dat in de andersoortige situatie vrijwel alle onderdelen van het regeringsbeleid aan zo'n verplichte adviesaanvraag bij de Emancipatieraad onderhevig zouden zijn; en het zou toch te ver voeren indien bij voorbeeld de fiscale wetgeving, die samenhangt met het jaarlijks belastingplan, verplicht ter advisering aan de Emancipatieraad zou moeten worden voorgelegd. Uit het vorenstaande mag overigens niet de indruk verkregen worden dat de verplichting advies te vragen nogal beperkt is geformuleerd: alle voornemens, gericht op het wegnemen van discriminatie, op verbetering van de maatschappelijke positie van vrouwen of gericht op doorbreking van traditionele rolbeperkingen van vrouwen en mannen, dan wel bedoeld om bestaande achterstanden ter zake op te heffen, vallen onder de in artikel 3 geformuleerde verplichting. Min of meer hiermee in verband staat, dat deze verplichting beschouwd kan worden als een waarborg voor de feitelijke verwezenlijking van de in het vorige hoofdstuk geformuleerde doelstellingen bij de instelling van het adviesorgaan. Naar verwachting zal van deze verplichting een belangrijke stimulans uitgaan voor het verwezenlijken van de doeleinden welke de Emancipatieraad met de Regering zal nastreven.

Artikelgewijze toelichting

Artikel 1

Onder a wordt de minister die als eerste verantwoordelijk is voor de Emancipatieraad, omschreven als: Onze minister, belast met de coördinatie van het emancipatiebeleid. Deze uitdrukking is gekozen om de mogelijkheid van een verschuiving naar een andere minister dan die van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk niet door een daarvoor noodzakelijke wetswijziging te laten belemmeren.

Onder b is de begripsbepaling van emancipatiebeleid opgenomen. Binnen het emancipatiebeleid zijn twee elementen te onderscheiden, namelijk ten

eerste een specifiek beleid, gericht op bevordering van de emancipatie van vrouwen, en ten tweede een beleid, dat zich richt op het afstemmen van (onderdelen van) het algemene overheidsbeleid of mogelijke effecten ervan op emancipatie-ontwikkelingen.

Het beleid dat zich richt op de bevordering van emancipatie laat zich het beste nader specificeren als een beleid gericht op het voorwaarden scheppen voor en het stimuleren van emancipatieprocessen. De emancipatieprocessen betreffen veranderingen op individueel en groepsniveau en op het niveau van de maatschappelijke instituties. Zij richten zich in eerste instantie op verandering van de huidige ongelijke verdeling van mogelijkheden tussen mannen en vrouwen, en op verandering van de huidige situatie, voor zover daarin van de veronderstelling wordt uitgegaan dat mannen en vrouwen bepaalde, van elkaar verschillende maatschappelijke taken dienen te vervullen.

Voor het overheidsbeleid kan een nadere begripsbepaling worden gevonden in de drie hoofddoelstellingen van het beleid, die zijn verwoord in de nota «Emancipatie, proces van verandering en groei». Hoofddoelstellingen zijn:

- het doorbreken van rolbeperkingen voor vrouwen en mannen;
- het inhalen van achterstand (bij vrouwen: in rechten, onderwijsniveau en maatschappelijke participatie; bij mannen: in participatie in de persoonlijke levenssfeer);
- het bevorderen van waardering bij vrouwen en mannen van eigenschappen en activiteiten die traditioneel aan het vrouw-zijn gekoppeld worden.

Het gaat bij het tweede element om de emancipatiefacetten van (onderdelen van) het algemene beleid, dat niet specifiek is gericht op bevordering van de emancipatie. Dit onderdeel kan nader gespecificeerd worden als het integreren van het emancipatiefacet in het algemene beleid.

Artikel 2

Het werkterrein van de Emancipatieraad is omschreven als het emancipatiebeleid van de Regering in het algemeen en de samenhang van voorzieningen en maatregelen in het kader van het emancipatiebeleid in het bijzonder. Hiermede wordt tot uitdrukking gebracht dat de raad kan adviseren over alle mogelijke onderdelen van het beleid van de verschillende ministers, dat gericht is op de bevordering van emancipatie dan wel raakvlakken heeft met de emancipatie. Gaat het beleid gepaard met meer concrete en praktische voorzieningen of maatregelen, dan dient de raad met name de onderlinge samenhang en afstemming ten opzichte van andere maatregelen en voorzieningen in zijn beschouwingen te betrekken. Voor de goede orde wordt er op gewezen, dat het vorenstaande onverlet laat, dat de Emancipatieraad bij zijn advisering over het beleid de onderlinge samenhang kan betrekken, alsmede dat de raad bij de advisering over een voorgenomen maatregel tevens kan adviseren over de doeltreffendheid van een maatregel zelf.

Artikel 3

Bijzondere aandacht verdient de bepaling dat iedere minister verplicht is tevoren advies te vragen over alle belangrijke voornemens, specifiek gericht op de bevordering van de emancipatie van vrouwen. Deze verplichting rust op de minister, die voor het voornemen als eerste verantwoordelijk is.

Het tweede lid geeft een uitzondering op deze verplichting; daarin is bepaald dat een minister mag afzien van een verplichte adviesaanvraag, indien de omstandigheden zich daartegen verzetten. Men denke hierbij aan de regeling van een bepaald onderwerp, die dermate spoedeisend is, dat het eerst inwinnen van advies de zin van de regeling zou frustreren.

In het derde en vierde lid is de openbaarheid van adviesaanvragen geregeld. Van de algemene regel, dat de tekst van alle adviesaanvragen wordt openbaar gemaakt in de Nederlandse Staatscourant, kan slechts worden afgeweken indien ten tijde van de adviesaanvraag reeds is te voorzien, dat op grond van de desbetreffende bepalingen in de Wet openbaarheid van bestuur openbaarmaking van het advies, nadat dit is ontvangen, achterwege zal blijven. Deze omstandigheid zal ongetwijfeld in de adviesaanvraag zelf worden vermeld, mede om aan te geven dat ten aanzien van het onderwerp, waaromtrent advies wordt gevraagd, de geheimhoudingsplicht zal functioneren en de vergaderingen niet openbaar zullen kunnen zijn.

Het vijfde lid schrijft voor, dat de Emancipatieraad aandacht schenkt aan de verhouding van het landelijk emancipatiebeleid tot het emancipatiebeleid op provinciaal en gemeentelijk niveau. Zeker sinds de inwerkingtreding van de Tijdelijke rijksbijdrageregeling ter stimulering van emancipatie-activiteiten mag dit niet achterwege blijven.

Deze bepaling betekent overigens niet dat de Emancipatieraad een adviserende taak ten behoeve van de lagere overheden zou hebben: binnen het proces van decentralisatie is de taak van de raad met name om te letten op en – aan de Regering – te adviseren over de samenhang tussen het regeeringsbeleid en het emancipatiebeleid, dat door de lagere overheden wordt gevoerd.

Artikel 4

In het licht van de aard en de taak van de Emancipatieraad, die hiervoren reeds zijn besproken, wordt voorgesteld het aantal leden te bepalen op ten minste zeven en ten hoogste dertien. Een klein actief werkend college beantwoordt het meest aan de eerder omschreven doelstellingen welke de Regering bij de instelling van een permanent emancipatie-adviescollege voor ogen heeft. Uit dit gegeven vloeien ook bepaalde eisen voort met betrekking tot de mate waarin de leden voor de werkzaamheden van de raad beschikbaar zullen zijn: om te bereiken, dat de leden over voldoende tijd kunnen beschikken voor het bijwonen van bijeenkomsten van de raad en van zijn commissies, alsmede voor daarmee verband houdende studie en overleg, zullen de leden van de raad 1 à 2 dagen per week beschikbaar moeten kunnen zijn.

Artikel 8

Omdat de Emancipatieraad naar verwachting ook vaak zal adviseren over het emancipatiefacet van beleid, dat niet specifiek op de bevordering van emancipatie is gericht, wordt voorgesteld dat de raad bij de uitvoering van zijn taak eveneens de adviezen en studies dient te betrekken, die ter zake door andere adviesorganen zijn uitgebracht.

Het tweede lid bepaalt dat de Emancipatieraad zich onder meer tot overheidsdiensten en openbare instellingen kan wenden voor het verkrijgen van de informatie die hij behoeft. Ten aanzien van overleg met ambtenaren behoeft de raad de toestemming van het desbetreffende bevoegd gezag.

In de beschikking, waarbij de Emancipatiecommissie werd opgericht, was opgenomen, dat vertegenwoordigers van bepaalde ministers aan de Emancipatiecommissie werden toegevoegd. Destijds was dat zeker zinvol te achten en zeker in de eerste jaren heeft dit systeem vruchtbaar gewerkt, vooral omdat de ministeriële vertegenwoordigers beschouwd konden worden als enerzijds een centrale ingang in de betreffende departementen en anderzijds een activerende centrale figuur binnen het eigen departement. Nu de verschillende departementale structuren duidelijker geprofileerd zijn, bestaat aan voortzetting van deze bepaling minder behoefte, aangezien dat niet meer kan opwegen tegen de bezwaren van praktische aard tegen de deelname door ambtenaren aan alle beraadslagingen van een onafhankelijk adviescollege. Bewust is gekozen voor een klein deskundigencollege en het aantal ambtenaren zou in de plenaire vergaderingen het aantal leden van de

Emancipatieraad overtreffen. Uiteraard betekent het vorenstaande niet, dat deelname door ambtenaren aan een vergadering van de raad in alle gevallen is uitgesloten; het is immers goed voorstelbaar dat een ambtenaar tijdens een vergadering nadere informatie verschafft over een concrete adviesaanvraag.

De artikelen 7 en 8 noemen daarnaast de mogelijkheid dat ambtenaren deelnemen in de werkzaamheden van commissies respectievelijk dat met ambtenaren overlegd wordt. De in dit verband gewenste regeling van het contact met ambtenaren zal zijn nadere uitwerking kunnen vinden in het huishoudelijk reglement, bedoeld in artikel 10.

Artikel 9

Het bureau van de raad bereidt de discussie en besluitvorming in de raad voor en verricht verder alle uitvoerende bureauwerkzaamheden. De secretaris en de bureaumedewerkers zullen rijksambtenaren zijn in dienst van het departement. De secretaris is aan de Minister verantwoording verschuldigd voor het door hem gevoerde personeelsbeleid en voor de administratieve kant van de post- en archiefzaken, terwijl hij of zij voor de werkzaamheden ten behoeve van de taak van de Emancipatieraad verantwoording verschuldigd is aan de raad zelf.

Artikel 10

Het stellen van nadere regels voor de eventuele openbaarheid van zijn vergaderingen wordt in eerste instantie overgelaten aan de Emancipatieraad; dergelijke nadere regels behoeven de goedkeuring van de coördinerend Minister.

Het tweede lid regelt de geheimhoudingsplicht. De tekst sluit nauw aan bij de strekking van de Wet openbaarheid van bestuur en bij de tekst van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht. De clausule «tenzij uit hoofde van het ambt dat hij bekleedt enig ander voorschrift van toepassing is» is opgenomen met het oog op ambtenaren, die op grond van artikel 7, tweede lid, deel uitmaken van een commissie van de Emancipatieraad; aldus wordt bereikt, dat voor ambtenaren de geheimhoudingsplicht, zoals deze bijvoorbeeld is geformuleerd in artikel 59 van het Algemeen Rijksambtenaren Reglement, van toepassing is.

Artikel 16

Het ligt in het voornemen de openbare sollicitatieprocedure voor de leden van de Emancipatieraad op korte termijn overeenkomstig de betreffende bepalingen in het wetsontwerp aan te doen vangen. Hiermede wordt beoogd de overgangperiode tot de installatie van de Emancipatieraad, zo kort mogelijk te doen zijn.

Het is de bedoeling dat artikel 3, dat de verplichte adviesaanvraag regelt, niet eerder in werking treedt dan wanneer de Emancipatieraad feitelijk in staat is op dergelijke adviesaanvragen te reageren, met andere woorden: wanneer alle vacatures zijn vervuld en het bureau over een adequaat aantal medewerkers kan beschikken.

De Staatssecretaris van Cultuur Recreatie en Maatschappelijk Werk,
J. G. Kraaijeveld-Wouters

